

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

I. Indledning

De senere års stigende energipriser, udsigten til en fortsat vanskelig energisituation samt ikke mindst disse forholds vidtrækkende betydning for bl. a. den danske betalingsbalance medfører, at en opbremsning af væksten i det samlede energiforbrug er nødvendig.

Af finansministeriets småtryk nr. 16 »Langsigtede økonomiske fremskrivninger 1981-92 – udvalgte planforudsætninger« (oktober 1980) fremgår således, at energisituationen må forudses at ville begrænse mulighederne for økonomisk vækst. »Vækstmulighederne vil imidlertid kunne forøges, hvis der spares mere på energiforbruget end påregnet i overslagene over udviklingen i energieferspørgslen . . . «.

»For Danmarks vedkommende«, anføres det videre, »er betalingsbalanceproblemerne så alvorlige, at det er nødvendigt at tage mange midler i brug for at begrænse størrelsen af betalingsbalanceunderskuddet. Her gælder det, at alle former for energispårebeholdninger vil kunne give et mærkbart bidrag til en lettelse af betalingsbalancesituationen og dermed vil kunne aflaste den øvrige økonomiske politik – et forhold som allerede har haft betydning for udformningen af de økonomiske indgreb i juni 1979 og maj 1980, hvor der blev gennemført mærkbare forhøjelser af energiafgiften.«

Energirådet har på linie hermed i en udtalelse af 9. maj 1980 understreget »at nedbringelsen af energiforbruget gennem besparelsesforanstaltninger af forskellig art er en lige så afgørende bestanddel af en samlet energipolitik som spørgsmålet om tilvejebringelse af et flerstrengt forsyningsprogram«.

Med en andel på 35-40 pct. af landets totale energiforbrug og med meget store resterende sparemuligheder er opvarmningssektoren det område, der har langt de største muligheder for en indsats med betydelig effekt i denne henseende.

Det foreliggende lovforslag er et væsentligt led i regeringens samlede energipolitik. Med forslaget

søges skabt et lovmæssigt grundlag for en intensiveret og langsigtet indsats med det formål at inddrage de endnu ikke udnyttede sparemuligheder på området varmebesparelser i bygninger.

II. Hittidige initiativer.

A. Redegørelser m. v.

Allerede i handelsministeriets energiplan fra 1976 (DE-76) blev opstillet den første målsætning for et reduceret varmeforbrug, der forudsatte, at et intensivt spareprogram blev gennemført i perioden indtil 1985, hvorefter sparemulighederne i denne sektor stort set ville være udtømt.

Budgetdepartementets investeringsredegørelse 1977, afgivet af et til formålet nedsat embedsmandsudvalg (investeringsudvalget), byggede på samme forudsætning om et langsigtet spareprogram gennemført i 80'erne med samme målsætning som i energiplan 1976. I redegørelsen revurderede boligministeriet bl. a. hittidige investeringskøn i lyset af ministeriets vurdering af sammenhængen mellem forskellige styringsalternativer og investeringerne til energibesparende foranstaltninger.

Der blev i redegørelsen lagt stor vægt på varmebesparelsers særligt gunstige kombination af en række samfundsmæssige virkninger. I forbindelse med en samlet vurdering af energisektoren anføres således, at varmebesparelser i forhold til andre energiinvesteringer har særlig lav importkvote, høj beskæftigelseseffekt, lav betalingsbalancebelastning, høj rentabilitet og store miljøfordele.

Også udvalgets overvejelser om en fleksibel investeringspolitik, den langsigtede brændselsprisudvikling samt besparelser som delvist alternativ til forsyningsudbygning peger på varmebesparelser som et særligt fordelagtigt område. Udvalget konkluderede derfor:

»Med isoleringsinvesteringernes vægt i det samlede billede er der behov for, at tilskudspolitikken følges op med lovgivningsmæssige krav til bygningsmassens isoleringsstandard m. v., således at den størst mulige brændselsbesparelse opnås.«